

Templombamenet volt
vallásos lelkeim tegnap is,
de műved: az árva ördög
ruganyos lábakat lóbált szemem elé,
hogy megbokrosodjak
habzó szájjal kiáltani:
nem elég, még nem elég!

Szegény, zavarban szenvedő,
nem tudom kit illenék megdorgálni;
te akaratodat,
vagy én szolgátságomat?...

Mert halálosan hím vagyok én,
mocsaras lányok tűzijátéka
és néha, néha
apró zúgolyokban
elfáradt ember...

(1923. Berda József: Egyedül. Újpest, 1928. 44–45.)

Anyagyilkosság

CSÁTH GÉZA

Ezen a napon a két Wittmann fiú együtt ment a leányhoz. Meleg májusi délben, az iskolából jövet arra kerültek, és besurrantak a kapun. A nő feljük jött mosolygva, kócosan, de üde, hangos nevetéssel, és bevezette a Wittmanokat a szobájába. Lerakták a könyveiket, a szőnyegre kucorodtak, lehúzták magukhoz a leányt, csókolták, harapták, ölelték. A nő csukott szájjal nevetett, és lehunyta a szemeit. A fiúknak egymásra villant a szemük. Mind a ketten ütni kezdték. A leány most már teli szájjal kacagott, mintha csiklandozták volna. A két Wittman birtokába vette a leányt, csipkedték,

leszorították, hengergették és megkínózták. A nő mozdulatlanul, lihegve engedte, hogy tegyenek vele, amit akarnak. A fiúk vörösre pirult arccal simultak rózsaszínű selyempongyolájához.

(Nyugat, 1908. 9. sz.)

Stigma

SZILÁGYI GÉZA

I.

Talán még bölcsőben feküdtünk,
Mikor a végzet sebhedt újja ért;
Azóta méreg minden üdvünk.

Csak kergetünk gyönyört, babért,
De ha belőle raboltunk – a vágy
Új prédáért üvöltve, pihenni sohse hágy.

Szennyből a mennybe, égből szennybe
Kell törnünk, bódultan kerengve:
Isten vagy állat – csak ember soha.

Burkolva kéjek bíborköpenyébe,
Melynek kábító kín a gyászszegélye:
Így élni váltig – meddő éltünk gonosz sora...

II.

Nászt ülhetünk száz rózsalepte ágyon:
Igaz kéjben nem vonaglunk sehol.